

Ką ten vaikais sake? Garazas? Namas vabaliumkam? Gal net kokiamė mūšyje pavyktyų sudalyvauti? Jis galėty būti puikus šalmas!

Taip senojo puodo gyvenimas nušvito naujomis spalvomis! Net galimybė auginti didelę mamos gėlę atrodė viliojanti. Bet kada nors, tolimoje atėityje, kai su vaikais bus patyrės gausybę nوستabų nuotykių.

– Tai mes ji imam! – mamos ištraukė senąjį puodą iš jo įprastos vietos ir išbėgo į lauką.

Puodas dairesi ir šypsojosi. Jo nerimą pakitė palengvėjimas, kai sužinojo, kad nereikės iki gyvenimo galo liūdnai kiurksoti kokiamė sąvartynė tarp luženy.

Ar gali būti, kad senatvėje jis patirs daugiau nuotykių negu jaunystėje, kai dailus ir žvilgantis stovėjo virtuvėje ant spintelės?

Monika S.K.

Šeimos puodas

– Aš puode virsiu smėliavienę! – Albertui ant-rino ir sesutė Ieva. – O nak-timis jame galės gyventi šimtakojai!

– Oho, kiek planų?! – nus-dėl seno puodo? Man gincų namuose pakanka, nenoriu dar vieno...

– Ne, mama, mes pasida-žinsime. O jei susipešime, tai žinai ką? Tu galėsi jame pasodinti kokį nors didelę gėlę!

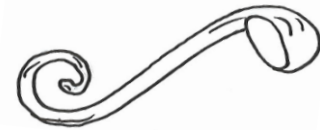
– Na gerai. Ir man nesinori atsisveikinti su šiuo puodu, kuris pas mus buvo dar nuo tų laikų kai...

Artėjant pietų ruošimo metui į virtuvę sugužėjo visa šeima.

Šeimos puodas kantriai laukė, kol į jį pils vandenį, dėš daržoves, ir jame jaukiai pukšės gardžioji mamos daržovienė.

Taip buvo visuomet, dar iki to, kai ši šeima tapo šeima. O taip, jis prisiminė tuos senus laikus...

Iš prisiminimų puodą pažadino susižavėjimo šūksniai. Iš savo vietos tarp lėkščių ir tarkų jis, deja, sunkiai įžiūrėjo, kas vyksta.

Į dabartį jį sugrąžino susitūpinęs mažojo Alberto balsas: „Mama, o kur dėšime senąjį puodą?“

Mama pamąsciusi atsakė, kad dar nežino, nenusprendė. Naujasis puodas atkeliaavo labai netikėtai.

– Gal galime jį paimti žai-dimui? Jis bus man puikus garazas ar slėptuvė! – Alber-tas net ėmė striksėti nuo minčių, kaip smagiai žais su senuoju puodu.

Pasistiebęs pamatė, kad laiminga mama ėmė pilti į puodą vandenį. Palaukit, bet juk puodas vis dar stovėjo savo įprastoje vietoje! Kaip galėjo mama ruošti virti sriubą?...

– Ilgai ir šauniai mums tarnavai, – mama meiliai glostė senojo puodo šoną. – Bet atėjo laikas tau pailsėti, – draugiškai šyptelėjo.

Pailsėti? Nuo ko pailsėti? Jis nepavargo! Jis puodas, jo darbas – virti visai šeimai skaniausią daržovienę! Juk jis tai darė nuo neatmenamų laikų, kai dar.. Oi ne, jis vėl užsimiršo.